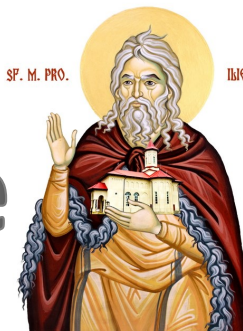

Speranța Sfântului Ilie

Foaie săptămânală a Parohiei Sf. Ilie cartier
Speranța din Piatra-Neamț

Tăierea capului Sf. Ioan Botezătorul

Duminica a 12-a după Rusalii (Tânărul bogat)

După cum spunem la rugăciunile de seară, prin nevoițele sale și moartea mucenicească, Sf. Ioan mult poate să ajute vieții noastre.

Mântuitorul Iisus Hristos îl mărturisește ca pe cel mai mărit bărbat născut din femeie, și Biserica îl zugrăvește de-a stânga tronului Domnului, în icoana numită Deisis.

Sf. Ioan ne învață pocăința pe fiecare, indiferent ce slujire avem pe pământ. Ne trimite să ne spălăm păcatele în apa lacrimilor și a Spovedaniei, ca să ne învrednicim a primi harul Duhului Sfânt și a putea urma Domnului Hristos.

În plus, Sf. Ioan ne îndeamnă la o curajoasă mărturie a adevărului și dreptății, după Legea lui Dumnezeu, atunci când e de datoria noastră. Aceasta nu înseamnă să ne transformăm din mândrie și alte păcate, în judecători ai aproapei.

Să nu fim ca Irod: slabi, pătimiși, robi slavei deșarte, ascultând cu plăcere Cuvântul Domnului în Biserică, dar fără să avem curajul să-l împlinim, schimbându-ne viața.

Apostolul citit duminică ne așează înaintea ochilor

câteva arătări după Înviere ale Mântuitorului, care nu se găesc în Sfintele Evanghelii, cea mai impresionantă fiind cea către peste 500 de ucenici din Galileea, dintre care mulți încă trăiau și puteau da mărturie la 30 de ani după eveniment. Ne încredințăm încă o dată de realitatea învierii pe care o vom gusta și noi, pentru care ne și adunăm la Sf. Biserică duminica.

Ultimul verset din Apostol descrie adevărul fundamental că harul lui Dumnezeu ne-a adus în stadiul în care ne aflăm acum și reprezintă înțelepciunea și puterea din tot ceea ce gândim, spunem și facem bun în viață.

Fără el, rămânem în ceea ce ne aparțin exclusiv: gândurile, cuvintele și faptele noastre rele. Cu toatele bunele intenții și osteneala și studiul, Sf. Pavel, fără har, era doar un prigonitor feroce al Bisericii, încercând să-și aline sentimentul de neliniște lăuntrică printr-o osteneală și mai mare de prigonire a Bisericii în zona Orientului mijlociu, până când i-a ieșit Domnul în cale pe drumul Damascului și i-a dăruit harul apostoliei.

Merită orice efort pe care-l facem, precum și ascultarea de Biserică, pentru ca să ne facem capabili de a sta cât mai mult în har, înțelegându-l și lucrându-l.

Sf. Evanghelie de duminică ne indică felul în care putem dobândi viața cea veșnică. Știm că viața nu înseamnă doar să exiști, mai trebuie ceva ca să trăim cu adevărat: Dumnezeu cel viu și izvorul vieții celei fericite și slăvite, de la care primim înțelepciune și putere, prin har.

Tânărul acesta începuse bine, primind poruncile lui Dumnezeu ca pe înțelepciunea Lui de viață și căutând să le

împlinescă mereu, neabătut. Simțea că lipsește ceva, totuși. Chiar și Apostolii s-au mirat că nu era de ajuns ce spunea tânărul acesta de familie bună.

Lipsea ceva, într-adevăr, ceva ce poți ignora, dacă vrei să crezi că e de ajuns să crezi în Dumnezeu, să împlinești poruncile Sale, să ai o atitudine bună față de ceilalți oameni, dar să nu te uiți mai atent în inima ta și să nu cumva să întrebi pe cineva care se străduiește să trăiască mai profund ca tine credința, dacă nu mai trebuie adăugat ceva la viața ta duhovnicească.

În cazul tânărului, era iubirea de bogăție, de bunăstarea în care se născuse și trăia, care-i dădea siguranță, prestigiu, micile bucurii de fiecare zi, ori iubirea trupească de sine, slava deșartă, lipsa unei credințe ferme la baza vieții, toate duc la dureri și în cele din urmă la moarte veșnică, clipă de clipă. Lipirea de cele materiale îl rănise și îl lipsea de roadele împlinirii poruncilor și a săvârșirii binelui, iar el simțea. Îndemnul Mântuitorului l-a trezit dureros, și nu a fost capabil să se rupă de cele materiale chiar atunci, tradiția Bisericii spune că s-a întors mai târziu și a devenit ucenic.

Secretul creștinului este să primească diagnosticul Bisericii, precum și durerile fără de voie care îi indică aplecarea lui spre plăceri și mândrie, și să ceară ajutorul lui Dumnezeu, Care nu va întârzia, pe măsura sincerității noastre, să ne dea ceea ce noi nu putem singuri: să ne rupem de rău și să viețuim curat și sfânt.

Mare lucru să nu fim superficiali, nici în cele lumești, dar mai ales în cele duhovnicești, și să nu ne lenevim a vedea și simți mai profund lucrurile pe care le facem în mod

obișnuit pentru suflet, ca să nu ne trezim ca tânărul de Evanghelie, că ne-am obișnuit ani de zile să ne ostenim, dar să lipsească ceva.

Ne rugăm, dar suntem atenți la cuvinte, la sens, învățăm ceva din mentalitatea sfinților, adăugăm căldura inimii, ne rugăm cu dor, tângire, sau vrem doar puterea din spatele cuvintelor?

Aprindem candelă și lumânări, dar mai ținem minte că de fapt vrem să cerem lui Dumnezeu să lumineze în viața noastră, să se aprindă harul primit la Botez? Sau că lumânarea închipuie pe Hristos care S-a jertfit pe Sine să ne dea lumină?

Tămâiem, dar mai știm că fumul parfumat care se ridică reprezintă rugăciunea noastră și a sfinților?

Femeia își pune un acoperământ pe cap când se roagă, bărbatul se descoperă când se închină, preotul își îmbracă reverenda și își pune epitrahilul, dar ne gândim că acestea sunt simboluri, adică au atașate un alt sens, care indică statutul și funcția noastră pe această lume?

Toate acestea sunt bineplăcute lui Dumnezeu nu că are nevoie de ele, sau reprezintă o feblețe a Sa, ci doar dacă ne aduc aminte de sensul lor duhovnicesc.

Duminică, 30 august, sărbătorim pe Sf. Alexandru, protectorul tuturor cu acest nume.

Marți, 1 septembrie, începe anul nou bisericesc. Să punem și noi început bun în cele duhovnicești.

În luna septembrie, spovedesc la Speranța în două zile de joi, 10 și 24 septembrie, începând cu ora 18.00.